La sessió es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernàndez.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dol perinatal

302-00314/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dol perinatal. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, representants de les associacions que ens acompanyen i que ens estan seguint, bona tarda.

Avui venim a parlar de dol, concretament de dol perinatal. Avui les protagonistes són les famílies que han passat, estan passant o, malauradament, passaran per una situació molt dura: acomiadar un fill massa aviat, per un «no hi ha batec» o per haver de prendre una decisió a contracor. El debat d'aquesta moció va de com acompanyem aquestes famílies, des de que reben la notícia i de com els hi donen, passant per l'atenció hospitalària i sobre com han de gestionar el tornar a casa amb les mans buides i tot el que ve després.

Per tant, diputats, diputades, em permeto fer-los un prec. És una realitat que, per desgràcia, passa sovint, i el dol no entén ni de grups parlamentaris ni de partits polítics. Per tant, els convido a parlar sobre aquest dolor i aquest acompanyament

amb un debat serè, sincer i amb tota la voluntat constructiva. És amb aquest esperit que nosaltres hem redactat el text i hem debatut sobre les esmenes que avui sotmetrem a votació.

Dit això, presentem una moció on d'entrada constatem que, a data d'avui, es reben un tracte i uns serveis d'atenció sanitària desiguals en funció de l'hospital o la clínica on es dona a llum un infant sense vida, i això és el primer que hem de canviar. No pot ser que, en funció de l'hospital on donis a llum, el teu fill rebi un enterrament digne o sigui tractat com un residu humà; o no pot ser que, en funció del lloc on dones a llum, ho puguis fer en un espai en condicions per acomiadar-te del nadó o ho facis al costat de dones que estan a punt de viure un dels millors moments de la seva vida.

La *Guia d'acompanyament al dol perinatal i neonatal* és una bona guia, però ni ho regula tot ni, malauradament, s'aplica sempre. Per això, demanem elaborar i aplicar un protocol integral que acompanyi també després de l'alta hospitalària, on es reguli l'atenció mínima als serveis funeraris, l'ajuda en els tràmits burocràtics, l'atenció psicològica especialitzada i la guia per gestionar el dol amb la família, i anar una mica més enllà i regular-ho en un futur per llei. Demanem també que, en el termini de tres mesos, totes les empreses que presten serveis funeraris a Catalunya rebin una instrucció sobre l'atenció i la prestació del servei a les famílies que han tingut una pèrdua perinatal o neonatal.

I també gestionem el dia després. Aprovant aquesta moció, posem punt final a una injustícia: com pot ser que després de donar a llum un nadó sense vida no tinguis dret a un permís de maternitat? És que no hi ha postpart? És que no hi ha una recuperació física o emocional? És que l'altre membre de la parella no ha patit també una pèrdua? Evidentment. Per tant, prou baixes per mal d'esquena o salut mental; entre tots ens hem de dir que se'n diu «permís» i ha de ser automàtic.

Les paraules són importants, sempre, però en moments tan durs poden ser especialment doloroses. Demanem que a partir del segon trimestre, independentment del nom tècnic, mèdic o d'ús generalitzat que tingui, es parli sempre de pèrdua neonatal o mort fetal. Hem d'evitar paraules com «fetus», «resta abortiva» o «avortament tardà».

I un darrer tema. Saben quin és l'únic moment on oficialment l'Administració pregunta quants fills ha tingut la dona, siguin nascuts amb o sense vida? Quan hi ha una història que acaba bé després. És a dir, quan tu vols inscriure un fill nascut amb vida al registre civil, per a efectes estadístics, et pregunten quants fills has tingut, siguin vius o morts. I no saben el que reconforta que algú et pregunti per aquells fills que en teoria no existeixen. I, en aquest sentit, emplaçant-nos a treballar-ho millor, cal promoure una inscripció al registre civil voluntària i sense efectes jurídics, perquè no canvia la realitat, però la veritat és que és molt reparador i reconfortant.

I he començat dient que aquesta moció busca millorar les condicions en com l'Administració acompanya totes les famílies que han de passar per un procés de dol perinatal i neonatal. I és així, però, inevitablement i volgudament, és també una dedicatòria i un sentit record per a tots aquells xics als que vam dir adeu massa aviat.

Gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, té la paraula en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bona tarda. Ningú està preparat perquè l'embaràs no vagi bé o per donar a llum un fill mort, quan aquest era el desig, una voluntat i part del projecte de vida. És per això que qui ho ha d'estar, de preparat, són els professionals que acompanyen aquest moment tan devastador.

El dol perinatal i neonatal avui, malgrat totes les passes fetes, encara continua sent un tabú social i jurídic. Es caracteritza pel fet de tenir una escassa visibilitat i poc reconeixement. És un dol en el qual al dolor s'hi ha de sumar silenci, s'hi ha de sumar solitud i, fins i tot, sentiment de culpabilitat. Les pèrdues gestacionals afecten una de cada deu dones al llarg de la seva vida, i una de cada quatre dones si parlem del primer trimestre de gestació. Per això, cal abordar-ho; per això, cal visibilitzar-ho, fer un reconeixement oficial de la situació i també proporcionar un tracte equitatiu a tot arreu, garantint drets bàsics, acompanyament, memòria i protecció social. Perquè,

sí, les paraules, les mirades i el tracte rebut poden curar o poden fer més mal, sobretot en les primeres hores.

Permeteu-me fer un parèntesi en aquest moment. Aquesta moció és sobre el dol perinatal –ho explicava molt bé la diputada Abella–; parlem del dret a l'acompanyament i reparació en una situació de pèrdua del fill gestant, d'un procés de gestació volgut, desitjat, d'una decisió conscient de la mare. I, per tant, aquí no posem en qüestió el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs; al contrari, parlem de drets i del dret a l'acompanyament des de la plena capacitat de decisió de la dona. Convé fer aquesta reflexió per a aquells que voldran aprofitar-se, a vegades sense escrúpols ni empatia, de situacions diverses per les quals han de passar les dones. Fem aquesta proposta per humanitzar les mares i les famílies en un procés molt dur. Per això aquesta moció és tan rellevant.

Agraïm que s'hagi presentat, diputada, i compartim les reflexions i les propostes que s'hi fan, especialment la necessitat de garantir que els protocols i la guia d'atenció s'apliquin a tots els centres hospitalaris de forma equitativa i que no hi hagi, per tant, diferències en funció de l'hospital o del territori. Treballar també amb els serveis funeraris, amb recomanacions i instruccions sobre com gestionar i prestar el servei a les famílies. Evitar nomenclatures que poden ferir i danyar en el moment en què es produeix una pèrdua gestacional, perquè, com deia, les paraules importen i poden curar o encara fer més mal. Fer les modificacions, també, estatals legislatives pertinents per garantir un permís retribuït als dos progenitors, perquè el dol és compartit, i així cal reconèixer-ho. I també fer les modificacions per garantir els permisos de maternitat corresponents i proporcionals al període de gestació. I elaborar també una llei catalana d'acompanyament al dol perinatal que reguli de forma integral tot el procés de pèrdua gestacional. Que Catalunya torni a ser pionera en liderar en la defensa de drets i dignitat.

Som conscients que s'han fet passes endavant. Volem reconèixer la guia d'atenció i fer arribar un immens gràcies als professionals que tracten amb les famílies que passen per aquesta situació, però també sabem que es pot i que cal continuar avançant. La dignitat no pot dependre d'interpretacions administratives o de

l'hospital on t'atenguin. No ens podem permetre fallar com a societat en moments així.

En la línia de la moció, hem presentat algunes esmenes per millorar la proposta. D'una banda, garantir poder acreditar la formació específica als professionals perquè puguin oferir una atenció adequada, respectuosa i especialitzada. També explicitar el suport al teixit associatiu i a les entitats que acompanyen les famílies –a qui saludo també i a qui agraeixo tota la seva feina. I, finalment, instar el Govern de l'Estat a recuperar el model de registre que inclou la possibilitat, per a aquelles famílies amb un fill nascut mort a partir dels sis mesos de gestació, si així ho desitgen, d'assignar un nom al seu fill i de registrar el nom de l'altre progenitor com a acte de reparació, que ho té, i molt. Perquè avui parlem d'això, de com garantim un acompanyament que alleugeri el dolor d'un adeu massa aviat, el dolor d'un comiat no volgut. A les seqüeles físiques –perquè, recordem-ho, en molts casos s'ha de passar per un procés de postpart– cal afegir-hi una ferida que no es veu, però que deixa marca per sempre: són les cicatrius del record.

Acabo amb la història de Jizō, que no sé si coneixen. És el déu budista protector dels nens, que salva les ànimes dels bebès que han mort de forma prematura o que no han pogut néixer vius. Jizō és l'encarregat de protegir els nostres fills allà on nosaltres no hem pogut arribar. Aquesta creença pot ajudar a esvair la tristesa i guarir l'ànima. A aquesta moció, però, es tracta que, més enllà de les eines que cadascú pugui trobar per recuperar el dolor de forma individual, el sistema de salut de Catalunya i la nostra societat de forma col·lectiva proporcionin eines per dignificar aquests moments. Potser no podem canviar el que ha passat ni evitar, malauradament, que continuï passant, però sí que podem contribuir a millorar els processos i l'acompanyament perquè sigui menys dolorós i més reparador.

Moltes gràcies.

El president

I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputades, diputats. En primer lloc, vull donar les gràcies a la diputada Jeannine Abella per haver presentat aquesta moció i ens permeti aprofundir sobre una qüestió molt delicada i dolorosa com és el dol perinatal. També vull agrair la seva bona predisposició a arribar a acords i transaccions, i en algun cas ha estat possible i en altres, no.

El dol perinatal, com han dit molt bé les diputades que m'han precedit, es caracteritza pel fet de tenir un reconeixement força invisible en tots els àmbits, també el social, i no es correspon amb el dolor amb el que ho poden arribar a viure les mares i pares. Podríem dir que hi ha un dol socialment silenciat, com també ha dit la diputada Vilalta.

La vivència d'una pèrdua gestacional està condicionada per molts factors: la història personal, les circumstàncies de la pèrdua, l'entorn familiar i social, i, d'una manera molt especial, l'acompanyament i l'atenció rebuts per part dels professionals sanitaris.

Per això, considerem fonamental que el sistema sanitari disposi de professionals formats, de protocols adequats i d'espais que permetin oferir una atenció respectuosa i adaptada a cada situació. En aquest context, el Govern va elaborar una guia d'atenció al dol perinatal i la mort neonatal, adreçada precisament als professionals, perquè les famílies que pateixen una mort gestacional es troben en una situació de gran vulnerabilitat i molt sensibles al seu voltant. Aquesta guia aborda la necessitat de disposar de professionals formats i referents en el dol.

És especialment important també el llenguatge que utilitzem. Les paraules importen, com han dit la diputada Vilalta i la diputada Abella, i sobretot en moments d'una enorme vulnerabilitat. Hem de procurar una comunicació respectuosa, empàtica i adequada a les circumstàncies de cada dona i de cada família. I aquí també creiem que cal ser molt curosos. Hem de ser capaços d'atendre i reconèixer el dol derivat d'una pèrdua gestacional i alhora preservar plenament els drets sexuals i reproductius de les dones. Hem de garantir una atenció adequada davant d'una pèrdua gestacional i, al mateix temps, preservar sense ambigüitats els drets de les dones a decidir sobre el seu propi cos.

Precisament per això hem treballat aquesta moció des de la voluntat d'arribar al màxim consens possible, però també amb el rigor necessari davant una qüestió tan sensible. Des del nostre grup, compartim la immensa part dels objectius plantejats: millorar l'acompanyament, reforçar la formació dels professionals, avançar en l'aplicació dels protocols, avançar en els drets laborals, disposar d'espais adequats i continuar millorant l'atenció que reben les dones i les famílies.

S'han donat passes endavant. Experiències com l'Espai Niu a l'Hospital Arnau de Vilanova, de Lleida, un espai pioner a Catalunya en l'àmbit del dol perinatal, que va obrir portes fa pocs mesos i que vaig poder visitar recentment, mostren també la importància de disposar d'entorns pensats específicament per a aquests moments.

Hi ha alguns punts de la moció en què considerem que la formulació proposada no permet que hi donem suport. Per aquest motiu, votarem en contra del punt 8. Compartim la necessitat de garantir un tractament adequat i respectuós procedent de les pèrdues gestacionals, però considerem que la regulació d'aquesta qüestió s'ha de fer d'acord amb el marc normatiu vigent i amb plenes garanties jurídiques. Per això, no compartim l'establiment en els termes plantejats d'un llindar general a partir de les dotze setmanes de gestació. Hem d'evitar formulacions que puguin generar conseqüències no desitjades sobre els drets de les dones.

En canvi, donarem suport a la immensa majoria dels punts de la moció, perquè compartim l'objectiu de continuar millorant l'atenció al dol perinatal, a l'acompanyament de les persones que travessen una pèrdua gestacional. Perquè darrere de cada situació hi ha una experiència personal que mereix ser tractada amb respecte, amb empatia i amb una atenció sanitària de qualitat.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bona tarda. Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, famílies, entitats que avui ens acompanyen, benvinguts. Salutacions especials a l'Associació Chisana de Lleida, aquí presents. Felicitacions per la magnífica tasca que fan. També els faig saber que des del Partit Popular de Lleida heu estat proposats per rebre la medalla de la nostra ciutat.

Agraïm la presentació d'aquesta moció i, en particular, a la diputada Jeannine Abella. Des de la nostra formació política, els avancem que donarem suport íntegre en aquesta moció.

El dol perinatal és una realitat que encara es viu en silenci. La recepció d'una notícia inesperada com la pèrdua d'un fill durant l'embaràs, d'un part o poc després del part és devastadora. L'embaràs sol ser aquella etapa especial de les dones que la societat associa a un període de felicitat. Però la realitat és complexa i de vegades els embarassos no segueixen aquell curs desitjat. Qui experimenta aquest tipus de dol passa per diferents etapes, des d'una negació fins a l'acceptació, encara que cada procés és únic i personal. La tristesa profunda i el sentiment de culpa poden ser comuns, sovint intensificats per una incomprensió o comentaris inapropiats o desafortunats de l'entorn.

Moltes famílies expressen que davant un dolor com aquest han sortit dels hospitals incompreses i desemparades. Han de fer front a una pressió addicional per haver de superar ràpidament el seu dolor, com si aquesta pèrdua fos menys important que altres dols. Habitualment, el reconeixement per part de l'entorn és també insuficient, perquè és un dolor intangible. En conseqüència, és molt important un suport professional i una visibilització social.

És la història d'en Joan o Joanet, aquell nadó de dotze setmanes, i la d'uns pares amb estima des del seu primer minut. Esperaven il·lusionats la seva arribada. El cor d'en Joan va deixar de bategar. Un cop dur. A l'hospital públic se'ls va atendre correctament, però quan van demanar per poder-se'l endur per donar-li vetlla i sepultura, es van trobar moltes traves, traves burocràtiques. Fins i tot el nadó tenia la categoria de resta biològica. Tot i l'existència d'una sentència, una sentència històrica, 11/2016, del Tribunal Constitucional, de l'1 de febrer de 2016. Reconeix el dret de la mare i de la família a recuperar el cos del no nascut per a la seva disposició

privada: enterrament o incineració, amb independència del pes o l'edat gestacional. Com els he dit, ambdós progenitors es van trobar amb traves per part d'aquell hospital. Una absoluta incomprensió, una experiència dolorosa que es sumava al propi dol.

Abans d'aquesta data, molts hospitals es negaven a lliurar aquests cossos de menys de cent vuitanta dies o de menys de cinc-cents grams. Aquests criteris biològics han estat superats i no poden passar per damunt del dret de la família a fer el seu dol i donar sepultura al nadó.

En aquesta moció hi ha punts importants, com l'existència d'un protocol integral que serveixi de guia un cop les famílies reben l'alta hospitalària: l'acompanyament, l'atenció psicològica especialitzada o evitar termes també inapropiats en aquests casos, com «avortament tardà». També insta el Govern de l'Estat a modificar aquella legislació laboral per tal que dins el primer trimestre de gestació, en cas de pèrdua, els dos progenitors tinguin dret a aquell permís retribuït.

L'Espai Niu de l'Hospital Arnau de Vilanova és un exemple positiu de sala de vetlla pionera destinada a les famílies que pateixen aquesta pèrdua gestacional o perinatal. Professionals especialistes d'aquest servei d'obstetrícia i ginecologia destaquen precisament la importància de disposar d'aquests espais quan la pèrdua d'un nadó durant la gestació o els primers dies de vida té un impacte emocional significatiu. Tanmateix, és necessari que aquests espais siguin presents arreu de Catalunya, la unificació de criteris i de protocols.

I volem destacar precisament la importància d'aquests espais habilitats en diferents municipis, també diversos cementiris catalans que fan i habiliten aquests espais. I l'espai Empremtes, de Lleida, que està ubicat al cementiri municipal, al departament del Sant Crist. Aquest espai obert, diàfan, amb un disseny arquitectònic pensat per crear aquest ambient que facilita la memòria, que facilita la reflexió. Una figura geomètrica que té forma de cercle i està integrada en el seu medi natural.

I, amb les paraules que hi ha escrites en aquest espai d'Empremtes, vull acabar aquesta intervenció. Quan diu: «L'amor no comença amb el naixement ni acaba amb la mort. Recordem els infants que van néixer adormits, aquells que vam portar al ventre, però que mai vam arribar a conèixer; aquells que vam sostenir en braços,

però que mai ens vam emportar a casa, i aquells que vam poder portar a casa, però no es van quedar.»

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Solía decir uno de mis adjuntos cuando yo era residente que el embarazo es el evento más peligroso y temido por un médico, porque es el único evento que obliga a una familia, a una persona a acudir al hospital por un motivo alegre y, cuando las cosas salen mal, la desesperanza es mayúscula y la tristeza se amplifica. Y es que la situación que se da es radicalmente distinta a las expectativas que tenemos.

Un parto que se complica, una cesárea que se tuerce, unas correas donde no se ve movimiento o una ecografía en la que no hay latido. He pasado por todas esas cosas como médico y también como paciente. Y ojalá hubiese existido un programa de ayuda y de consuelo donde simplemente algún profesional te acompañase en ese trance con la paz que te da su experiencia, la de haber sido la muleta de muchas otras familias en una situación similar.

Y lo cierto es que hay centros en los que existe y que haríamos bien en copiar. Por ejemplo, «CUN te acompaña», donde un equipo de enfermeras, comadronas, médicos y psicólogos se encargan de ayudar a sostener el peso de una pérdida o de un embarazo no viable. En realidad, mucho se reduce a eso: ayuda, comprensión y acompañamiento para todas las mujeres embarazadas, para las que presentan problemas en un embarazo deseado, pero también para las mujeres que se encuentran con un embarazo no deseado y se sienten perdidas y angustiadas. Porque, verán, tanto unas como otras en muchas ocasiones no necesitan tantísimas explicaciones científicas; solamente necesitan una mano firme donde agarrarse.

Y esto nos lleva al punto que no nos acaba de convencer de su moción, porque no quieren que se llame «aborto» a la pérdida de un bebé intrauterino. Si se llama así,

«aborto». Si se provoca, se llama «aborto provocado». Y si no se provoca, se llama «aborto espontáneo». Pero, en cualquier caso, se define como la interrupción irrevocable de un embarazo antes de la viabilidad fetal, ya sea espontánea o inducida. Intentar que exista una nomenclatura distinta si es provocado o si es espontáneo es crear una diferencia artificial ante un mismo hecho, que es un embarazo.

Y es que existe una incoherencia difícil de ignorar en su discurso. Ustedes, que defienden el aborto, llamando «cúmulo de células» a lo que crece en el vientre de una madre cuando el embarazo no es deseado, son los mismos que ante un aborto espontáneo hablan de «perder a un bebé», hablan de «duelo», ponen nombre al hijo que no llegó y esperan condolencias como las que se dan ante la muerte de un ser querido. Y nadie les reprocha ese duelo; todo lo contrario, es humano y es legítimo. Pero resulta chocante que el mismo embrión pase de ser un tejido prescindible del que uno se puede deshacer a ser un hijo, según el deseo de la madre.

Para ustedes su valor depende enteramente de que alguien lo quiera. Su valor no descansa en lo que es, sino en lo que otros quieren que sea. Nuestra pregunta es: ¿quién decide lo que es? ¿Lo decidirá usted, señora Segovia? ¿Es su deseo quien tiene la potestad de darle el estatus de ser humano? ¿O lo decide usted, señora Jaurrieta? ¿Es usted la que decide con su deseo si es su hijo o un cúmulo de células? ¿O lo decide usted, señora Abella, de Junts?

Miren, para VOX la condición de ser humano no es arbitraria, como es para ustedes, y el valor de un embrión reside en lo que es, un ser humano. Y cualquier pérdida humana, sea intencional o no, es una pérdida irreparable para nuestra sociedad y merece toda nuestra atención y toda nuestra comprensión.

Y voy a terminar como empezó el presidente de esta cámara en este Pleno de esta semana, y más hoy que hablamos de pérdidas humanas. No puedo más que acordarme de todas esas familias que han perdido a alguien en el accidente de tren de Urda, de todas esas familias que también lo perdieron en Adamuz, de las familias españolas que están sufriendo en Ceuta y de todos esos españoles que sufren en sus carnes las consecuencias de las políticas negligentes y corruptas del Partido Socialista. Sufrimiento que no se acaba tras sacrificar a un ministro en clave

electoralista. Sufrimiento que se acabará cuando se acabe con Sánchez, pero también con Illa, y con todos aquellos, Junts y Esquerra, que les han permitido gobernar...

El president

Senyora diputada, torni a la qüestió, si us plau.

María Elisa García Fuster

...y hacernos lo que nos han hecho a los españoles.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Diputada Abella, jo vull començar agraint també la presentació d'aquesta moció, i també agraint-li que hagi demanat mantenir-nos en aquest marc de respecte cap a les persones que han tingut aquesta pèrdua gestacional i han patit aquest dol.

I, evidentment, més enllà de les bestieses que hagin pogut sentir, no entraré en aquest marc. I crec que l'únic que es pot dir és que, des d'aquest Parlament, el que sortirà avui és que s'aprovarà una moció que dona suport a totes aquelles dones que han decidit tirar endavant el seu embaràs i que han perdut el seu fill, igual que moltes vegades s'ha votat a favor de totes aquelles dones que han decidit interrompre aquest embaràs i no tenir-lo. Per tant, crec que, evidentment, no és incompatible una cosa amb l'altra. Entenem que l'esperit de la moció, justament, no és contraposar aquests dos drets. I per això nosaltres donarem suport a la majoria dels punts d'aquesta moció.

Jo crec que una de les parts importants d'aquesta moció és aquesta visibilització, perquè, efectivament, és un tema que està molt invisibilitzat. I, a més a més, a aquelles persones que hem tingut fills i filles i que no hem patit una experiència de pèrdua ens costa molt, segurament, empatitzar i entendre allò que s'ha passat. I,

sobretot, quan preguntes al teu voltant, comences a sentir tot de gent que ho ha passat i que no sabies que ho ha passat, no? Comentant aquesta moció amb gent del meu entorn..., «doncs jo he tingut dues pèrdues» o «a mi em va passar això». I és una cosa de què no es parla. I, fins i tot, moltes vegades, no comuniquem que estem embarassades fins que no ha passat aquest primer trimestre, perquè ja se sap que pot passar qualsevol cosa, i això és una altra manera d'invisibilitzar també aquest dolor i aquesta pèrdua.

Jo tinc l'experiència d'una persona molt propera que estava embarassada, va tenir una pèrdua gestacional quan estava de cinc mesos, i va trigar molt a que li donessin els resultats de l'autòpsia i a que li expliquessin per què l'havia perdut. Va trigar moltíssim. I, en aquest temps que havia passat, tenia programada una visita, doncs, amb l'obstetra, de les que tenia programades quan encara estava embarassada. I hi va anar per veure si li podia explicar alguna cosa, dintre d'aquesta incertesa de per tot el que havien passat. Per les raons que siguin, perquè, moltes vegades, el personal va molt atabalat, perquè els temps de les visites són molt curts, perquè no existien aquests protocols que ara estem defensant que hi hagi, la persona que la va atendre estava mirant l'ordinador quan ella va entrar, no la va ni mirar: «Què? Com anem? Com portem aquest embaràs?» Clar, segurament no hi havia ni cap mena de mala intenció –és evident que no n'hi havia–, però el fet de que no existeixi aquesta presència, aquesta percepció de que això pot passar, va fer que ni la mirés quan va entrar. Clar, evidentment, el dolor d'aquella persona, en aquell moment, doncs, va ser immens.

Jo crec que hem d'intentar ser totes capaces de, més enllà d'alguns determinats debats que moltes vegades tenim en aquesta cambra i en d'altres cambres, empatitzar amb que el que aquesta moció posa sobre la taula són tots els canvis que hem de fer a nivell social, a nivell de les administracions i a nivell de les empreses. Perquè, efectivament, no és normal que socialment segueixi tan invisibilitzat això i que gairebé hi hagi vergonya a l'hora d'explicar-ho.

Tampoc és normal que t'hagis d'inventar tu o el metge que et dona la baixa després d'haver tingut aquesta pèrdua, doncs, com els deia, que tinguis un mal d'esquena, que tinguis un problema d'ansietat, que tinguis un..., perquè no existeix aquest

permís retribuït, que sí que tens quan el teu fill arriba a terme i quan el teu fill neix, perquè segueix sent el teu fill o la teva filla.

Crec que és important que les empreses entenguin també això i que entenguin també que s'ha d'acompanyar aquestes famílies. Crec que les empreses funeràries, com planteja la moció, també han d'entendre això i han de tenir aquests mecanismes. I s'estan fent passos, com s'ha comentat. Passos que segurament són insuficients, i crec que aquesta oportunitat de fer una llei ens donarà per parlar-ne molt, per entrar al debat, per entrar al detall i per precisar més. Perquè, si no, no podrem donar suport a determinats punts, en concret a un punt, al punt 8, que, efectivament, creiem que pot obrir una certa contradicció amb el dret a l'avortament.

Per tant, crec que el fet de poder tenir una llei en la qual puguem parlar de tot això donarà l'oportunitat de poder-ho treballar, doncs, com amb més calma, escoltant les expertes, escoltant les famílies i veient totes les implicacions que tenen aquestes qüestions.

Per tant, una vegada més, agrair la presentació d'aquesta moció, agrair que hagin compartit amb nosaltres totes aquestes propostes i totes aquestes necessitats que les entitats també posen sobre la taula. I bàsicament això, donar suport a la moció i que tant de bo puguem treballar més en profunditat en el marc d'aquesta llei.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bona tarda. Com totes, en primer lloc, doncs, agrair que avui puguem parlar del dol perinatal, que ho puguem fer en veu alta en aquest Parlament, perquè normalment és una cosa que es parla en la intimitat i en veu baixa. I, llavors, està bé que puguem tenir aquests espais, perquè, quan perds un fill durant l'embaràs o poc després de que hagi nascut, realment has de prendre decisions per a les que ningú no t'ha preparat, no? Has d'entendre què t'estan explicant, has de decidir com et vols acomiadar, quins tràmits has de fer i, fins i tot, en algun moment, has de tornar

a casa i trobar-te amb el que havies deixat preparat. I la manera com t'atenen en aquell primer moment et pot ajudar a passar tot això o et pot afegir un patiment que es podia haver evitat.

Nosaltres donarem suport a la majoria d'aquesta moció, perquè proposa canvis concrets en aquesta atenció que s'ha de rebre en aquest moment, amb una excepció que també explicarem.

La primera exigència que compartim és aquesta de que rebre aquesta atenció adequada no pot dependre de l'hospital on t'hagin atès ni de qui sigui el metge o la infermera que, en aquell moment, estigui de guàrdia. Que els professionals tinguin formació; que tinguin temps, recursos per explicar què passa; que t'escoltin, com ho han de fer; que t'acompanyin en les teves decisions. Quan tot just intentes entendre tot el que està passant, no hauries de trobar-te sola buscant quines opcions tens ni d'insistir perquè algú t'escolti. Per tant, aquesta primera exigència és la més adequada.

També és important entendre que cada persona, això, ho pot viure de manera diferent. Hi ha famílies que necessiten posar un nom o que necessiten veure el seu fill, guardar-ne un record i fer algun tipus de comiat, i d'altres prendran decisions totalment diferents. I acompanyar bé el que significa és explicar molt bé aquestes opcions, amb cura, donar temps i respectar les decisions de tothom, sense pressionar, sense que ningú se senti culpable per allò que necessita o que no es veu amb cor de fer.

I això, evidentment, afecta les paraules, com molt bé diu la moció. El llenguatge que es fa servir en una conversa o en un document pot fer que la família se senti reconeguda o que se senti que s'està esborrant allò que acaba de viure. Per tant, és important parlar amb respecte, cuidar les paraules, saber escoltar com s'anomena, com cada persona sent la seva pèrdua. I el rigor professional ha de ser compatible amb aquest respecte amb el dolor de les famílies.

La moció també aborda què passa quan surts de l'hospital, no? Tenir l'alta no vol dir que deixis de necessitar ajuda. Els tràmits han de ser comprensibles, les administracions han d'estar coordinades. Vull dir, que són importants també els punts que s'aborden de quan sortim de l'hospital.

També és important, per a qui ho vulgui, deixar constància del nom o obtenir un document que reconegui aquella vida, que té un valor i que l'Administració ha de respectar.

També hi ha una qüestió que és molt concreta, que és la de la feina i els permisos retribuïts. Són molt necessaris, els plantejaments que fa. Poder gaudir d'aquests permisos sense haver de negociar la comprensió d'una empresa o haver de triar si recuperes aquelles hores o si les cobres o no. I, evidentment, els dos progenitors, no?, perquè són els dos, en tot cas, sempre els que han passat el tràngol.

Com deia, hi ha un punt que no recolzem, que és el 8, perquè proposa prohibir el tractament com a teixit humà a partir de les dotze setmanes d'una manera general i sense partir d'un consentiment o d'una tria. I això, per nosaltres, contradiu les condicions de la interrupció voluntària de l'embaràs.

Cal reconèixer el dol de qui viu una pèrdua d'aquesta dimensió, però també hem de respectar les decisions de cada dona. L'atenció ha de respectar què necessita i què decideix cadascuna.

En darrer lloc, no em volia oblidar també d'agrair el paper de les entitats en tots aquests casos, aquest acompanyament que fan des de la vivència, que et dona aquell escalf necessari, però també des de la serenor d'aquesta distància, que ja porta una mica de temps. I volia aprofitar també per fer un record al grup de Les Petjades, de la meva ciutat, de Ripollet, amb qui vam construir el jardí del record, i que crec que és un espai únic i cada any podem tenir aquest espai per fer un record.

En darrer lloc, només dir que aquesta moció té terminis, té mesures. Compartim la majoria de punts. La unanimitat que avui s'ha expressat aquí obliga el Govern a que compleixin aquests acords, aquestes mesures i aquests terminis, perquè les famílies puguin passar per aquesta pèrdua trobant una atenció adequada, una atenció respectuosa, accessible, perquè puguin dedicar les seves forces a sobreviure a aquest dol i no hagin de lluitar també contra una administració que els hi fa més difícil.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Per desgràcia, la majoria de nosaltres coneixem un amic, un familiar, un veí que ha passat pel tràngol de perdre un fill durant l'embaràs. Gairebé cinc de cada mil embarassos finalitzen d'aquesta manera tràgica. Es calcula que una de cada deu parelles viurà aquesta mala experiència al llarg de la seva vida.

Sortir de l'hospital amb el cos masegat, les mans buides i els ulls negats. Haver de suportar les mirades compassives, els silencis incòmodes, els comentaris desafortunats. Veure el cotxet, el bressol, els pijamets, el sonall que havies comprat amb tota la il·lusió del món i sobreviure. Aferrar-se a la vida, reprendre-la, aguantant el dolor i la frisança.

Fins fa tres anys, un nadó que naixia sense vida abans dels sis mesos de gestació anava a parar a un registre que es deia literalment «lligall d'avortaments». Hi constava el sexe, les setmanes i el nom de la mare; el seu nom i cognoms, no.

Aquesta moció demana coses senzilles: sensibilització, tracte humà i un protocol per a després de l'alta que inclogui el permís retribuït per a ambdós progenitors. També la inscripció al registre civil com a reconeixement i testimoniatge de l'existència del nadó i la possibilitat d'un enterrament digne. No cal dir que donarem ple suport a aquesta iniciativa.

I, tot i que sabem que avui no és el dia, no podem deixar de reflexionar sobre una de les incoherències més flagrants de la nostra societat. Tard o d'hora haurem d'afrontar amb maduresa i perspectiva el debat que ara tothom sembla interessat a esquivar. No pot ser que un nadó de les mateixes setmanes i característiques sigui considerat un manyoc de cèl·lules o un fetus en el debat de la llei d'avortament i, en canvi, sigui considerat un infant nonat amb tots els drets en el debat d'aquesta moció. La consideració de què és un fetus i què és un nadó s'ha de basar en criteris estàndards i científics. No pot basar-se només en si els pares el desitjaven o no, perquè ni és just ni és ètic.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies de nou, president. Agraeixo molt sincerament el debat de tots els grups parlamentaris, de la majoria de grups parlamentaris. Agrair també sincerament aquestes dotze esmenes presentades per part del Partit Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana, on hem fet tres transaccions i hem acceptat nombroses esmenes.

Diputada Jaurrieta, n'hem pogut acceptar algunes, transaccionar-les. I on no hem pogut arribar o no ho hem pogut acceptar és perquè semblava, en els redactats, que tot ho encomanin a aquesta *Guia d'acompanyament al dol perinatal i neonatal*. I, com hem dit i hem reconegut des d'aquest faristol, aquesta guia està molt bé, però ni ho regula tot ni tampoc regula què passa quan no es compleix. I lo que no podem fer és obviar la realitat, la dura realitat, de que, malauradament, no es compleix a tot arreu. Que hem de vetllar per fer-ho? Sí, però no es compleix. I, per tant, no podíem acceptar les esmenes que ho encomanaven tot a la bona voluntat d'aquesta guia. I tampoc hem pogut acceptar l'esmena que evitava que parléssim d'una llei. Nosaltres volem una llei, una llei que no implicarà massa pressupost, que és més una qüestió de voluntat política. Per tant, els animo a –si surt aprovada, que hi sortirà– impulsar-la.

A la diputada Vilalta, li agraeixo molt sincerament el debat i també la valentia. I, en aquesta línia, més formació, recuperar l'ordre del registre civil, igualtat a tots els centres. Totalment a favor de totes les esmenes que han fet.

A la diputada Berenguer, moltes gràcies pel ple suport a tota la moció.

Diputada Fuster, jo avui he de reconèixer que vostè s'ha contingut o, si més no, s'ha intentat contenir, però al final no ho ha pogut evitar.

I, compartint discurs amb Aliança Catalana, els hi he de dir que avui s'han equivocat de debat i que no hi ha incoherència. Estem parlant de llibertat, de la llibertat que suposadament vostès defensen, i d'un sentiment. No estem parlant de si jo, com a Jeannine, estic a favor *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps*

d'intervenció) de la interrupció voluntària de l'embaràs –acabo, president–, que sí, i que vostès hi estiguin en contra, que és molt legítim. Estem parlant de que, si el dia de demà volem un fill, tant vostè com vostè com jo, si ens diuen que no hi ha batec, plorarem amb els mateixos ulls. Així que, si més no, esperàvem una mica d'empatia. *(Alguns aplaudiments.)*

I gràcies també a la diputada Castillejo i a la diputada Segovia pel debat aquí al faristol, però també sobretot pels debats que hem pogut tenir fora d'aquest hemicicle.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el vintè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos de Catalunya davant dels incompliments del Govern espanyol

302-00315/15

I el vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos de Catalunya davant dels incompliments del Govern espanyol. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; doncs gràcies, president. Diputades i diputats, consellera... Mirin, 128 resolucions –128– aprovades pel Parlament de Catalunya que insten el Gobierno de España a actuar, a fer canvis, al que sigui. I saben quantes n'ha defensat el Govern del president Illa a Madrid? Doncs ni una, zero. Igual com tampoc ha defensat els greuges que tenim endèmics de l'Estat amb Catalunya, tampoc ha defensat els suposats acords d'investidura amb Esquerra Republicana, ni tan sols ha defensat aquells teòrics acords que sorgeixen de les seves reunions bilaterals entre el Govern i el Gobierno. Per tant, res de res.

Això és el que nosaltres en la interpel·lació prèvia a aquesta moció fa quinze dies vam detallar i, per tant, avui no ho repetirem. No m'hi estendré. Ho vam contraposar als èxits que ha aconseguit Junts per Catalunya a Madrid. I els ha aconseguit gràcies a la fermesa dels nostres set diputats i quatre senadors, amb la Míriam Nogueras al capdavant. Tampoc m'hi estendré, però simplement recordin la llei de multireincidència, el cinquanta per cent del cost de la dependència, el poder parlar en català al Congreso, aconseguir més competències i més recursos per als ajuntaments, fer que l'amnistia –com s'ha demostrat fa poc, afortunadament– sigui integral i per a tothom, etcètera, etcètera. Per tant, va quedar ben clar on es situa cadascú. El PSC, òbviament –ja ho sabem–, al costat d'Espanya i, en canvi, Junts, al costat de Catalunya.

I aquests incompliments del Govern Illa en la nostra moció són precisament al segon punt. És una moció molt simple, de dos punts. Aquest és el segon punt. El primer són els incompliments propis ja de l'Estat espanyol, governi qui governi a Catalunya. I estem segurs que, pel que fa a aquests incompliments, aquests incompliments estructurals, històrics, permanents de l'Estat amb Catalunya, aquí, com sempre, el PP i el Partit Socialista, òbviament també VOX, aniran de la mà. Vostès estan sempre barallats, però a l'hora d'anar en contra de Catalunya, noi, llavors sí, som-hi, tots junts i tots units.

I és que, governi el PSOE o governi el PP, de cares a Catalunya és exactament el mateix. Seguirem tenint els cinc dèficits que escanyen el nostre país i escanyen la nostra nació. Fixin-s'hi: són el dèficit fiscal, el dèficit inversor, el dèficit pressupostari, el dèficit competencial i el dèficit democràtic. Aquests cinc dèficits. I els hi tradueixo. Se't queden els teus impostos; no te'ls inverteixen. Si et diuen que te'ls invertiran, no ho executen. No et deixen que et puguis gestionar tu al teu aire amb les teves competències i, si et queixes o reclames, et reprimeixen. Això és Espanya. Aquesta és la definició de l'Estat espanyol i és el que vivim els catalans. I, a més a més, amb un partit socialista –benvingut, conseller Dalmau; arriba en un bon moment–, no tindran vostès cap mena de legitimitat per exigir a la Moncloa absolutament res si no ho han exigit fins ara al seu amo de Madrid, a Pedro Sánchez. Per tant, no tindran cap legitimitat. I ho saben.

Aquestes properes setmanes no cal ser endeví per veure i per saber que veurem el desembarcament a Catalunya de Sánchez i Feijóo. I ens prometran pluges de milions, ens diran que ens venen a vendre el *reencuentro*. Fins i tot, com va fer el senyor Feijóo el cap de setmana passat, tindran la barra de dir que no es pot ser president d'Espanya sense entendre Catalunya. Fixin-se el cinisme! Ara no hi ha el senyor Alejandro, però li diria que li recomani al senyor Feijóo acudits més bons, perquè em sembla que és riure per no plorar, aquest cinisme. Vostès juraran que estimen els catalans. Això passarà en campanya. I què passarà després del 29-N? Doncs que ens seguiran maltractant absolutament, com sempre.

I després hi ha els partits d'esquerres, que us presenteu a aquestes eleccions absolutament entregats a la causa espanyola. Els Comuns, des de sempre. Primer va ser amb Izquierda Unida, després amb Sumar, ara amb el Frente Amplio, que ja es podria dir el Enfrentamiento Amplio, perquè vostès no es poden veure, ni entre vostès no es poden veure. *(Rialles.)* Però, sorprenentment, ara també resulta que hi ha un partit independentista, com és Esquerra Republicana, que ja entoneu a pit descobert el «sí se puede»; ho vam veure l'altre dia. Mare meva, quina tristesa! Qui us ha vist i qui us veu! Us ho dic amb el cor a la mà, de veritat, i crec que estic transmetent la sensació i la tristesa de molts independentistes. Companys d'Esquerra, heu traït l'esquerra de Companys. Us ho dic amb el cor a la mà, de veritat. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tant, és evident que aquest 29-N, per defensar els interessos dels catalans, només hi ha una opció possible. Davant del PSOE nord-oriental, incompetent i incomplidor; davant dels que us aneu refiant d'en Rufián, un personatge maleducat, que es va vendre inicialment com un català independentista, després vam veure que era *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* un català unionista –acabo, president– i al final s'ha destapat com un autèntic espanyol unionista; davant dels que us heu esborrat de lluitar en camp contrari, Junts per Catalunya som l'única formació d'obediència estrictament catalana aquest 29-N.

Gràcies.

El president

El Grup parlamentari Mixt hi ha presentat una esmena. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El partit que va contribuir a investir Pedro Sánchez compareix davant el Parlament per denunciar que Pedro Sánchez incompleix els seus compromisos. Després d'anys i panys de negociacions, de reunions suposadament transcendentals, d'acords que vostès mateixos van qualificar i vendre com a fites històriques, avui ens comuniquen capcots, des d'aquest faristol, que el Govern espanyol no és de fiar.

Que l'Estat espanyol no és de fiar els catalans ho sabem des del 1640, pel cap baix. No ens facin passar bou per bèstia grossa. Vostès n'eren conscients abans d'investir el PSOE a canvi d'un grup propi. Altra cosa és que els més de 2 milions d'euros que s'embutxaquen per haver-lo obtingut els semblessin massa llaminers per sospesar evidències històriques. Junts no va a Madrid a defensar els interessos de Catalunya ni dels catalans. Va a Madrid a negociar la seva pròpia cartera. L'autonomisme els permet ser presents a una institució més. I aquesta rendibilitat extra els aboca a la incoherència. Fingeixen voler fugir de l'Estat espanyol mentre s'amorren desesperats a la seva mamella. Espanya sap que els pot comprar. I els compra.

I no qüestionem, eh?, el reguitzell de greuges que exposen: el saqueig fiscal, la desinversió crònica en infraestructures, els compromisos efímers, les reivindicacions que sobreviuen a cada legislatura sense obtenir resposta. Però és graciós que presentin una moció queixant-se que els tractes i promeses de l'Estat espanyol no són vinculants quan vostès van trigar vuit tristos segons a incomplir amb el poble de Catalunya.

Avui venen aquí a defensar el seu bocí de pastís dins les Corts espanyoles. La relació de denúncies que ens fan avinent els serveix per carregar contra el PSC i contra el PSOE, a qui acusen de tramposos, deslleials i mentiders. I ho són. En la mateixa mesura en la que vostès són ingenus, grimpaires i panxacontents. Qui queda exposat i desprestigiat públicament en aquest text no és en Pedro Sánchez. És qui, per xavalla, va facilitar que en Pedro Sánchez governés: Junts per Catalunya. O hauríem de dir Junts pels Calés?

Justifiquen la seva presència a la metròpoli parlant de la capacitat d'influència que hi tenen, de com en són, de decisius. Han arribat a dir que tenen la clau de la governabilitat d'Espanya. I, en canvi, venen aquí amb el registre d'incompliments i maltractaments als que ens sotmet el poder central. A on és la posició de força de la que presumien fins ara? De què ens han servit els seus set diputats i quatre senadors? Anar a les eleccions espanyoles és blanquejar el tracte colonial que patim. És normalitzar-lo, és avalar-lo. És vendre's els principis, la dignitat i la nació.

Aliança Catalana comparteix la denúncia dels greuges citats aquí, sense subscriure, però, el relat simplista amb què vostès procuren quedar-ne al marge. N'estem tips, de les seves jugades mestres. Ara volem seny i ordre.

El president

Obrim el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Bé; gràcies, president. Diputats, diputades... Aquesta moció recull en bona part el que des d'Esquerra expliquem des de fa temps. D'una banda, les resistències, la lentitud del Govern socialista espanyol a l'hora de complir els compromisos amb Catalunya, a l'hora de complir amb Catalunya. De l'altra, la manca d'ambició nacional del Govern català.

És evident que no tot és blanc i negre. S'ha de reconèixer que el Govern espanyol sí que ha complert amb l'amnistia i que ha fet gestos, ha obert la porta en termes rellevants i gairebé sempre ha estat empès per Esquerra Republicana, empès i forçat pels vots decisius dels partits catalans a Madrid. Però cert és també que ha estat lent i ineficaç, i ha liquidat la legislatura espanyola sense culminar reformes i sense els traspassos competencials que calen. L'ha liquidada sense complir amb tot allò a què s'ha compromès. De fet, ni tan sols ha complert amb la majoria de les seves pròpies promeses electorals, com, per exemple, derogar les anomenades «lleis mordassa». Què passa amb rodalies i el traspàs de rodalies i els trens? Què passa

amb el català a Europa? Què passa amb les infraestructures necessàries per a aquest país? Què passa amb el nou finançament? I amb el FLA?

És cert que l'alternativa espanyola a la dreta del PSOE, pel que diu, pel que proposa i pel que vota, és molt pitjor per a aquest país. Però això no esvaeix els incompliments del Govern socialista amb el nostre país, que continua patint un servei de rodalies inacceptable i un sistema de finançament injust que llastra les polítiques de la Generalitat i ofega els nostres serveis públics i que perjudica molt els catalans i les catalanes. I, davant de tot això, en lloc de posar-ho tot per defensar el país, el Govern de la Generalitat nosaltres creiem que ha estat tebi, que ha alentit les reformes i que s'ha mostrat, algunes vegades, subordinat als interessos del PSOE a la resta de l'Estat.

De nou, no tot és blanc i negre. Cal reconèixer que, pels compromisos de l'acord d'investidura, el Govern està fent, en diferents àmbits, la feina. Va lent, sí. Els hem d'estar al darrere, cert. En cada punt, és així. I, en aquelles qüestions que depenen de l'Estat, s'han adormit molt. Tant que han fet tard i ara potser no hi arribem. En aquest sentit, ens assemblem a un tren de rodalies de Renfe en un mal dia, i ja són molts els mals dies.

Deixin-me també parlar, ja que ens ha esmentat, del grup proposant de la moció. Unes paraules també per a Junts. Vostès no hi són sempre. Vostès, quan s'ha hagut d'avançar en sobirania, a vegades no hi són. Quan vostès varen portar la delegació de competències en immigració, Esquerra hi era. Però, què passa amb el Consorci d'Inversions, amb el FLA, amb el finançament? Nosaltres creiem que Junts ha alentit –ha alentit– algunes d'aquestes propostes, i dubtant, alentint, han fet que tot sigui també més lent. I sí, Companys, Lluís Companys, president d'Esquerra Republicana, a part del president del país, n'estaria molt orgullós –llegeixi qui era Lluís Companys–, molt orgullós d'Esquerra Republicana. *(Alguns aplaudiments.)* Lliçons, les mínimes. Des del 2003, que jo recordi, que estan així CiU i ERC igual a Catalunya. Així no és aquest país, no és aquest país així. Per tant, nosaltres no som, senyors de Junts, les minyones de ningú. No s'equivoquin d'adversari –no s'equivoquin d'adversari. Nosaltres ja hi estem acostumats, al que vostès ens diuen.

Per tot això, i tot i el debat, votarem a favor d'aquesta moció. Però des d'Esquerra no ens volem limitar a constatar lentituds i manca d'ambició nacional. No som ni volem ser un partit que es queixi sempre sense ajudar aquest país. Esquerra sempre hi som al costat de la gent d'aquest país, al costat dels catalans i les catalanes, així que continuarem empenyent. I vostès, que estan al Govern, tenen la responsabilitat de defensar els interessos dels catalans i catalanes.

Nosaltres no canviarem. Només els diem, al Govern de Catalunya, que Esquerra segueix i seguirà estant aquí; que, governi qui governi a l'Estat espanyol, tenen l'obligació de seguir amb els acords beneficiosos per a aquest país. Tenen l'exigència, han de tenir l'exigència i la responsabilitat de fer-ho. I hi ha moltes coses que encara són a les seves mans: molts mandats del Parlament de Catalunya, molts punts a complir de l'acord d'investidura, la convenció nacional per a la resolució del conflicte polític, l'oficina de les eleccions catalanes, desplegar el pacte nacional per la llengua. Exerceixin la seva responsabilitat. Nosaltres hi serem, com sempre, defensant el país i els catalans i catalanes.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Dice el señor Vergés que Feijóo no puede hablar de Cataluña. ¿Sabe que Feijóo sacó...? Bueno, sí, lo ha dejado caer. ¿Sabe que Feijóo sacó más votos que Junts en las generales del 2023? *(Alguns aplaudiments.)* Exactamente ochenta mil votos más. Hombre, si él no puede hablar de Cataluña... Y para cinismo, el suyo, que llora por lo que hace Sánchez ahora, pero en 2023 le regaló los votos de Junts para que fuera presidente del Gobierno. Así que menos llanto.

Y después leemos la moción, y digo: «Esto no puede ser verdad.» Claro, los que hicieron presidente del Gobierno a Pedro Sánchez dicen que Sánchez es un lastre y un desastre para Cataluña. Claro, los palanganeros del PSOE. Esto es increíble. Pero, ojito, que los catalanes tengan claro que, si los votos de Junts dan para que el

PSOE vuelva a gobernar, saldrán los diputados de Junts raudos y veloces a volver a entregarle al Partido Socialista otro gobierno. Eso se lo ha dejado muy claro. Así que no le quepa a nadie la menor duda.

Obviamente, votaremos en contra de los dos puntos de la moción. El primero, porque tiene el tufillo nacionalista este de siempre, que si traspasos integrales, que si selecciones deportivas catalanas en el mundo, etcétera. Y el segundo porque es lo mismo, pero, bueno, enfocado a Salvador Illa. Que es verdad que tanto Sánchez como Illa no defienden los intereses de Cataluña, defienden los suyos propios, y lo denunciamos cada día. Pero, claro, que venga el señor Vergés aquí con un taco de mociones diciendo que han pedido muchas cosas al Gobierno de España y que no actúa, hombre, es que ustedes decidieron regalarle el Gobierno de España al PSOE. Y le dieron exactamente igual los problemas de los catalanes, porque ustedes lo que hicieron fue negociar la amnistía para su líder. Le dieron exactamente igual los problemas de los catalanes. *(Alguns aplaudiments.)* ¿Y ahora vienen a llorar aquí? ¡Venga, hombre! Dice la moción: «Sánchez ha incumplido sus compromisos con los catalanes.» Bueno, con los catalanes, con los españoles, con la dignidad, con la verdad, con la decencia, absolutamente con todo ha incumplido sus promesas Pedro Sánchez. Y Junts ahora se queja del PSOE. Bueno, ¿de qué viene a quejarse ahora? Yo no lo entiendo. Pero, bueno, sigan ustedes por su camino.

Por supuesto que rechazamos las políticas del Partido Socialista y denunciamos todo lo que están haciendo, y también hoy. Y creo que no podemos callarnos ante todo lo que está pasando, porque ahora, con todo lo que tienen encima, se han sacado un nuevo lema, que es «No todos somos iguales». ¡Hombre, claro! Claro que no todos somos iguales. Nosotros no abandonamos a nuestros compatriotas de Ceuta cuando otro país lo invade ni mandamos a nuestro presidente del Gobierno a irse a tomar el sol y a recomendar música veraniega. Nosotros no pisoteamos la memoria de las víctimas de ETA entregando el poder a sus verdugos. Nosotros no atropellamos la igualdad de los españoles entregando una amnistía infame a cambio de siete votos. Y nosotros no perseguimos a jueces ni a policías. Nosotros no utilizamos las instituciones para colocar a prostitutas. *(Remor de veus.)* Claro que no todos somos iguales, y mucho menos que ustedes. *(Alguns aplaudiments.)*

Y ahora pretenden que la gente se trague que Óscar Puente dimite por las víctimas, por decencia. No. Óscar Puente dimite por las encuestas. Y se lo han cargado, como hicieron con Montse Mínguez, que llevó la campaña, la convocaron por la vivienda, dando lecciones de vivienda y de especulación, y les fastidió la campaña entera, y la «dimitieron» por eso. Y hay que decirlo cada día.

Dice Junts, en la moción de dos puntitos esta que han hecho tan pobre, que Pedro Sánchez, fatal, porque no reconoce las selecciones deportivas catalanas. Perdone, pero si es que se lo están cargando todo. Ya no es cuestión de las selecciones deportivas, las ambiciones del separatismo. Y encima también creo que es importante decirlo hoy aquí porque estamos escuchando y vamos a escucharlo durante toda la campaña, esto de..., a los socialistas decir «cuidado, que viene el PP y vamos a volver al pasado». Pues sí, vamos a volver a la España en la que podías alquilar y comprar un piso, *(remor de veus i alguns aplaudiments)* vamos a volver a la España en la que los trenes funcionaban y eran el orgullo del mundo entero, y vamos a volver a la España en la que los..., su Gobierno no enfrentaba a hombres y mujeres, a ricos y pobres, a trabajadores y empresarios, a jóvenes y mayores. Y sí, vamos a recuperar una España que funcione, la mejor España. Pero para eso hay que echarles primero en las urnas.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. Mirin, senyors de Junts, la seva moció, dit amb el degut respecte, és un monument a la hipocresia. Vostès, socis preferents del Govern socialista de Pedro Sánchez, pretenen que el Parlament constati els incompliments i els greuges del Govern d'Espanya, fent-nos creure que són les víctimes d'un executiu central que no respon a les seves demandes.

Però, mirin, els catalans –notícia– no som babaus. No se li escapa a ningú quina és la realitat. L'hemeroteca, com diu la cançó de Leiva, «es tremendamente cruel». Novembre 2023, investidura de Pedro Sánchez: li van entregar els set vots que van permetre a Sánchez continuar al poder a canvi de la infame amnistia i de privilegis

per als seus dirigents. Octubre 2024: Junts descarta donar suport a una moció de censura contra Pedro Sánchez per convocar eleccions. Febrer de 2025: Junts retira la seva pròpia iniciativa per exigir a Sánchez que es sotmeti a una qüestió de confiança. Maig de 2026: Junts torna a rebutjar donar suport a una moció de censura contra Pedro Sánchez per convocar eleccions. *(Alguns aplaudiments.)* Afegitó, novembre de 2026, ara: venen eleccions nacionals i Junts fa veure que és oposició a Sánchez i al PSOE. Exemple: aquesta moció.

Però si Pedro Sánchez avui continua assegut a la Moncloa és únicament i exclusivament perquè Junts l'hi va permetre el dia de la investidura i l'hi va continuar permetent durant tota la legislatura. Durant tota aquesta legislatura la senyora Míriam Nogueras ha fet tant d'oposició –tant d'oposició– de Pedro Sánchez que només li han faltat tres coses: que li assignessin un ministeri, un cotxe oficial i una cadira al Consell de Ministres. *(Alguns aplaudiments.)* Junts, vostès, han estat el suport incondicional i sostenidors directes d'aquest Govern criminal socialista, cosa que els converteix en responsables directes de cadascuna de les seves polítiques, de cadascuna de les seves promeses incomplertes. Sembla que vostès tenen un problema de memòria, i que és extremadament selectiva. Però l'hemeroteca, com hem dit, i les votacions parlamentàries al Congrés són molt tossudes.

Repassem com Junts s'ha posat sistemàticament de la mà dels socialistes, del PSOE, per mantenir aquest règim socialista que ha perjudicat tant els catalans. Junts ha votat en el mateix sentit que el PSOE –agafin-se– en 1.299 vegades. *(Alguns aplaudiments.)* No en una, ni dues, ni tres, ni quatre; 1.299 vegades han votat el mateix Junts que el PSC, PSOE. Per exemple, Junts ha votat els decrets lleis òmnibus. Van salvar l'executiu en aquests claus que cronificaven l'ocupació il·legal, –que ara són els defensors en contra de l'ocupació il·legal. Junts va votar a favor de l'assalt a Radiotelevisió Espanyola. Tenien TV3 i també volien una cadira a Radiotelevisió Espanyola, i la tenen juntament amb el PSOE.

Però el més escandalós, senyors de Junts, no és només que mantinguin Pedro Sánchez al Govern, que ja és gravíssim, i que els seus votants no els ho perdonaran, sinó el que han exigit a canvi. Podrien haver exigit menys impostos; acabar amb l'impost de patrimoni, successions i donació; deflactar l'IRPF per a tot Espanya,

també per als catalans; més inversions i millors infraestructures; defensar la nostra pagesia i la nostra indústria enfront de la competència deslleial. I què van fer? Van preferir negociar l'amnistia i els privilegis per als seus dirigents. *(Alguns aplaudiments.)* Quan han hagut d'escollir entre els catalans i el conjunt dels espanyols o Puigdemont, vostès han escollit Puigdemont.

I per això aquesta moció és una comèdia que vostès no poden fer tragar als catalans, no poden fer..., *en ruedas de molino*. Vostès no són l'oposició de Sánchez, són els seus socis protectors. Haurien de ser honrats i en aquestes eleccions, senyors de Junts, presentar una llista conjunta amb PSC-PSOE, que es podria dir «Junts amb Pedro Sánchez». *(Alguns aplaudiments.)* Els hi proposo el lema: «Junts amb Pedro Sánchez». Només un exemple: la bona gent de Junts que vulgui votar Junts el 29-N es pot trobar amb una cosa, que amb el seu vot fa ministra d'Habitatge Ada Colau. *(Rialles.)*

Per acabar... No m'estranya que rigueu. Bona notícia per a vosaltres. Per acabar, a nosaltres, a VOX no ens trobaran ni amb el victimisme de Junts ni amb el servilisme de l'Illa. Davant el seu «primer, Puigdemont», el nostre «primer, els de casa».

El president

Per fixar la seva posició, en nom dels Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid i Colomer

Gràcies, president. Enmig. Junts per Catalunya està enmig. Aquest és el lema que ens estan explicant aquests dies. I ens expliquen que Junts per Catalunya està enmig dels Comuns i Front Ampli i de VOX, i que està enmig de –com diuen vostès– la Colau i Abascal. Mirin, els hi explicaré un secret: això de l'equidistància surt malament *(rialles)* –surt malament. Jo no soc molt de donar consells, però els hi diria que no juguin a l'equidistància, perquè Catalunya no serà equidistant respecte a PP ni VOX, com VOX no serà equidistant respecte a Catalunya.

I, mirin, jo, simplement... Algú agafa l'hemeroteca i algú es posa les mans al cap llegint certes coses..., i com es pot estar enmig? Ignacio Garriga el 2019: «El ejército debe intervenir en Cataluña. Es urgente restablecer el orden y garantizar la libertad.»

(Alguns aplaudiments.) Enmig. Enmig –enmig, eh?, entre VOX i, evidentment, els Comuns i el Front Ampli. 2019, sobre els líders del procés quan estaven a la presó, Abascal: «Deberían pudrirse en la cárcel por alta traición» i que l'indult seria un acte de «traición a la patria». 2021: «Cuando VOX tenga el poder» –també Abascal– «cerraremos TV3. No es una televisión; es un aparato de agitación, golpismo y odio contra España que pagamos todos.» 2022, també Abascal, sobre l'escola catalana i el català: «En Cataluña hay escuelas que funcionan como auténticas madrazas del separatismo, donde se adoctrina a los niños y el odio a España. Son auténticamente sitios de apartheid.» Enmig –enmig–, entre els Comuns i VOX.

I, finalment, també podríem dir que els volen il·legalitzar. Volen il·legalitzar els partits catalans. I vostès diuen que estan al mig, que són equidistants entre, per exemple, Ernest Urtasun al Govern o Santiago Abascal al Govern. Això és el que està explicant Junts per Catalunya aquests dies.

I, mirin, jo als acudits, ja li he dit, senyor Vergés, que no el guanyaré mai. I seria fins i tot divertit si la situació no fos tan greu. Ja em sembla a mi surrealista que li recordi tota la dreta i l'extrema dreta, també espanyolista, tots els acords que vostès han tancat amb el Govern de l'Estat, començant per la investidura.

Però a mi em sorprèn que es pugui estar al mig quan al setembre del 2023 una vicepresidenta del Govern d'Espanya per primera vegada se'n va anar a Brussel·les i es va asseure amb el senyor Puigdemont i va dir que la política i que evidentment el debat polític..., i que no es podia obviar que el senyor Puigdemont havia sigut president de Catalunya, i que evidentment era el líder de la seva formació política. Si vostès creuen que els Comuns o el Front Ampli estan al mig entre VOX i, evidentment, Junts per Catalunya, crec que s'estan equivocant del que avui representa Catalunya.

I, mirin, també els hi diré: crec que hi ha coses en què vostès no estan al mig i que han triat. Han triat, perquè avui vostès només han parlat de Catalunya. Hi estic d'acord, però també cal parlar de la vida dels catalans i catalanes. Hi han qüestions en què vostès no estan al mig. Han triat i han triat ser al seu costat.

Impost a les elèctriques: benefici net a final d'any de 20.000 milions d'euros. No hi ha impost a les elèctriques a Espanya pel seu vot: de Junts per Catalunya, PP i VOX.

Si volen parlem de la reforma laboral, aquí sí, amb el concurs inestimable d'Esquerra Republicana. Però avui a Catalunya hi ha 4 milions de persones treballant per la reforma laboral de Yolanda Díaz i del nostre paper al Govern.

Salari mínim: avui hem anunciat 1.280 euros. Vull recordar quan el senyor Sánchez Llibre, de la seva mà, deia que acabaríem –que acabaríem–, en aquest cas, amb la feina a Espanya i que es dispararia l'atur a Catalunya.

I, evidentment, també podríem parlar, per exemple, de la vaga general, que aquí estan tots molt escandalitzats. De fet, considera fins i tot la senyora Orriols..., que deia que això de la vaga general és una espanyolada. Miri, vostès no coneixen quina és la història de Catalunya ni qui és Salvador Seguí. I Salvador Seguí té una cita que per mi és preciosa, que diu: «Nosaltres, els treballadors catalans, amb una Catalunya independent, no hi perdríem res. Ans al contrari, fins i tot hi guanyaríem més.» No saben ni el que és Catalunya, ni què són els catalans, ni el que defensa Catalunya.

I avui el que vol Catalunya és, sí, un govern millor, amb més força, evidentment, dels Comuns i el Front Ampli. I això és lo que anirà bé a Catalunya. No estar enmig, entre, evidentment, la *carcundia* i l'extrema dreta i una força catalanista com nosaltres, que a vegades se n'obliden: som més catalans o tant com vostès els Comuns que Junts per Catalunya.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda a tothom. A veure, aquesta moció que ens presenta Junts, *(remor de veus)* jo no sé si és que...

El president

Silenci, si us plau.

Dani Cornellà Detrell

...han descobert la sopa d'all o que tenen síndrome d'Estocolm. I els hi explicaré per què. El que ens expliquen aquí ho sap tothom i ho sabem tots des de fa molt de temps. Ara toca el PSOE al Govern a Espanya i fa el que fa a Catalunya, maltractar-nos, una cosa històrica: dèficit infraestructural, desinversió, maltractament cap a la llengua, cap a la cultura, etcètera, etcètera, governi PSOE o governi PP. I això penso que ho sap tothom. I, a més, s'ha reconegut obertament en aquest Parlament.

I els hi dic lo de la síndrome d'Estocolm perquè al final vostès en són partícips, del que avui ens estan presentant amb aquesta moció. Perquè vostès, amb el seu vot a Madrid, van facilitar allò del que avui es queixen i que tots sabíem que passaria, que és que l'Estat espanyol incompliria novament amb Catalunya, sigui PSOE o sigui el Partit Popular.

I vostès ho sabien, perquè, a més, ho han dit obertament. De fet, durant la campanya del 2023 –que veig que avui ha començat la que toca d'aquí poc–, vostès van dir que no pactarien ni amb el PP ni amb el PSOE. I això ho van dir durant la campanya electoral, i avui estem aquí i tothom, tot el país, sap què va passar: el seu vot va ser decisiu per investir el president del PSOE.

Per tant, vostès, que van fer un acord històric i així ens ho van vendre a tot el país, avui ens venen a dir que no va ser històric, que els van ben enredar, com sempre. Per això els hi deia: o han descobert la sopa d'all o pateixen la síndrome d'Estocolm. Però les dos coses alhora ho veig complicat, i em dona més la sensació que pateixen la síndrome d'Estocolm, perquè cada vegada que venen eleccions vostès diuen el mateix, però després acaben pactant i consolidant l'Estat espanyol, consolidant el *reencuentro* i consolidant aquesta agenda de destruir el nostre país.

I a mi em sap greu perquè vostès i el president Puigdemont durant la campanya van ser molt clars amb aquest tema. I van dir, fins i tot ens van dir, que vostès eren més llestos que tots els anteriors i que vostès cobraven per avançat. I ara, llegint això, veig que, quan vostès ens van explicar al país que vostès cobraven per avançat, doncs, carai, han passat uns quants anys i no han cobrat per avançat.

Per tant, tot el que ens diuen és que és veritat. És veritat ara, fa quatre anys, fa deu anys... Bé, la història de l'Estat espanyol amb Catalunya és aquesta: enredar-nos,

enganyar-nos, aprofitar-se de nosaltres i treure tots els recursos possibles. Aquesta és la trista història, el tracte colonial que realment pateix el nostre país.

Però em fa gràcia perquè el tracte colonial no només el rebem per part de l'Estat espanyol, sinó també per part de l'Estat francès. I quan l'extrema dreta d'aquí, d'Aliança Catalana, els acusa de tracte colonial, que sí, aquí cal recordar que Aliança Catalana ha donat suport públicament a Reagrupament Nacional, una gent que ara governa, per exemple, a l'Ajuntament d'Elna. I aquest 7 de novembre, en lloc de manifestar-se al costat dels catalans i les catalanes per defensar els Països Catalans, per defensar la llengua, per defensar la cultura, celebraran el tractat dels Pirineus, un tractat que va suposar que la Catalunya del Nord fos regalada a l'Estat francès.

Per tant, aquí el tracte colonial... Senyora Orriols, recordi, quan felicita Reagrupament Nacional, aquest 7 de novembre, que els catalans independentistes ens manifestarem a Perpinyà, i vostè estarà aplaudint l'alcalde de Reagrupament Nacional d'Elna. Felicitats! *(Alguns aplaudiments.)*

Bé, com que no es pot estar a missa i repicant, jo crec que ha quedat molt clar que nosaltres els hi votarem que sí, perquè entenem que no diuen cap mentida, diuen el que ha passat. El que passa, que, no ho sé, facin-s'ho mirar. Perquè si aquí en aquest Parlament hem d'anar aprovant l'incompliment d'acords que es fan entre diferents partits i el Govern de l'Estat, i que evidentment que quan aquí governa el PSC, que és PSOE, ni cas –ni cas– a defensar els interessos de Catalunya, doncs això serà una constant.

I això només es pot canviar d'una manera, i és tornant a la unitat del moviment independentista. I a això els apel·lo, a tornar a la unitat del moviment independentista i no atacar la CUP, no atacar Esquerra Republicana. Treballem conjuntament per fer front a aquest Estat espanyol. No ens ataquem entre caps. Treballem conjuntament i crec que serà la millor resposta a l'Estat espanyol, que vegin que tornem a anar a la idea i que tornem a anar per construir el que ens mereixem: un estat propi.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Conseller, conselleres, diputades, diputats... Senyor Vergés, fa dues setmanes va dedicar una interpel·lació sencera a passar llista, una llarguíssima llista de 128 resolucions, 20 prioritats, 5 blocs d'incompliments. I avui ens en porta el resultat: una moció de dos punts, tan sols dos punts. Cap d'ells insta el Govern a fer res; cap proposta, cap calendari, cap xifra. Només constata.

Doncs permeti'm que també nosaltres constatem algunes coses. Comencem per allò que importa, que creiem que importa, perquè són resultats per a la vida de la gent. Constatem que el salari mínim ha passat, al llarg d'aquests anys, de 735 euros a 1.221 –l'any vinent, el 27, a 1.280–, un seixanta-sis per cent més, que beneficia més de 286.000 treballadors i treballadores catalans.

Constatem també que Catalunya té 4.032.774 afiliats a la seguretat social, 600.000 més que al juny del 2018, un rècord d'ocupació. Constatem que el 2025 es van signar més d'1 milió de contractes indefinits, un 142 per cent més que el 2019, gràcies a una reforma laboral que vostès no van votar. Constatem que la pensió mitjana de jubilació arriba als 1.607 euros mensuals, 504 més que el 2018. Gairebé 2 milions de pensionistes catalans han vist revaloritzades les seves pensions amb l'IPC.

Senyor Vergés, aquestes xifres no són titulars; són salaris, feina i pensions: millores reals en les condicions de vida de la gent.

Constatem també els resultats per al país: 10.467 milions d'euros del pla de recuperació executats a Catalunya, amb més de 223.000 beneficiaris; més de 170.000 pimes i autònoms amb el *kit* digital; 89 milions per electrificar SEAT a Martorell; el primer ordinador quàntic de l'Estat al Barcelona Supercomputing Center; fins a 200 milions per a la ronda Nord entre Terrassa, Sabadell i Castellar. Inversions que modernitzen l'economia i generen oportunitats.

Res d'això apareix a la seva moció. Deu ser que no hi cabia en dos punts. *(Alguns aplaudiments.)* I constatem que hi ha maneres diferents de defensar Catalunya, i no totes donen els mateixos resultats. Entre 2010 i 2020 es van celebrar només dues

comissions bilaterals Estat-Generalitat; en dos anys del Govern Illa, tres. I què n'ha sortit? Més mossos d'esquadra –fins a 25.000–, noranta-una noves unitats judicials, més recursos per a rodalies i una proposta de finançament que, després de tretze anys d'un model caducat, preveu 4.700 milions addicionals per als serveis públics de Catalunya.

Això és col·laboració institucional, exigent, però col·laboració; no és submissió. Defensar Catalunya no consisteix a cridar més fort, sinó a aconseguir més resultats. Per cert, permeti'm que li faci una apreciació sobre l'educació, que vostè, diguem-ne, repartia carnets de bona i mala educació. Nosaltres hem estat sempre extremadament curosos, educats i respectuosos amb el nom del seu partit. I, ateses les vegades que vostès han canviat de nom, podríem haver-ne fet molta befa. Per tant, els acudits i la befa sobre el «PSOE oriental» i els noms d'altres partits..., li demano, li demano amb tota la contundència, que sigui tan respectuós com som els altres amb el seu partit. *(Alguns aplaudiments.)*

I queda feina, evidentment. Rodalies ha de millorar molt, l'oficialitat del català a Europa continua pendent i cal culminar el seu finançament. Ho sabem i treballem. Reconèixer allò pendent no és renunciar-hi, és assumir la responsabilitat de fer-ho possible. Però voldria constatar també on han estat vostès. Diuen que aconsegueixen un èxit a Madrid cada dos mesos; me n'alegro, però necessitaven algú amb qui negociar o ho aprovaven només amb els seus set vots?

Vostès han estat decisius en una legislatura que ha fet avançar, certament, el país; la mateixa legislatura que van decidir fer saltar pels aires quan la societat més els necessitava en relació amb l'habitatge. I recordem també allò que, votant amb el PP i VOX, han impedit. Sí, de la mà de PP i de VOX. Devia ser l'avantsala d'aquesta equidistància que ara ens expliquen i ens proclamen.

La regulació dels lloguers de temporada, el decret que suspenia els desnonaments, la reducció de la jornada laboral a trenta-set hores i mitja, el consorci d'inversions per corregir la insuficient execució de les inversions estatals a Catalunya. Defensar Catalunya també exigeix assumir la responsabilitat de les decisions pròpies, explicar què es reclama i què s'impedeix aconseguir.

Senyor Vergés, aquesta moció busca un titular per al 29 de novembre. És legítim, però el Parlament no és un faristol de campanya per amagar la vergonya *(remor de veus)* que els hi fa la seva equidistància. I vostès han de preguntar-se per a què serveixen en aquesta equidistància –han de preguntar-se per a què serveixen–, perquè és el que els ciutadans es preguntaran d'aquí unes setmanes: per a què serveixen en l'equidistància?

Vostès constaten greuges. Nosaltres constatem resultats: més ocupació, millors salaris, pensions dignes, inversions i institucions que tornen a parlar-se. Votarem que no perquè Catalunya ho mereix, i continuarem reclamant amb aquesta fermesa. Votarem que no perquè els catalans mereixen més que una queixa en dos punts. Mereixen governs que es parlin, que pactin, que compleixin i que facin alguna cosa més que constatar.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar-se sobre l'esmena, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, president. Doncs ha presentat només esmenes el Grup Mixt –de cop, vostès s'han activat–, i ho agraïm, però no les acceptem, perquè, primer, no ens aporten res que nosaltres no haguem lluitat ja a Madrid, i segon, els hi preguntaria: escoltin, per què no es presenten vostès a Madrid? Els hi fa por potser? Senyora Orriols, Madrid necessita dels catalans una dona valenta, i aquesta dona valenta té un nom: Míriam Nogueras. *(Alguns aplaudiments.)*

I he anotat tot de contradiccions mentre vostès parlaven, i els hi enumeraré ràpidament. Primera, Esquerra Republicana. Us presenteu amb Podemos a les eleccions del 29-N, que ens van vetar no poder tenir les competències d'immigració. *(Alguns aplaudiments.)* O sigui, que menys boqueta.

Al PP. Senyor Manchón, vostès van donar l'alcaldia a la senyora..., a qui? Al senyor Collboni –al senyor Collboni–, tot i que va guanyar el senyor Trias. O sigui, que també facin-s'ho mirar. *(Alguns aplaudiments.)*

Al PSC. Senyor Riba, escolti'm, vostès avui –ja l'hi avanço, eh?, ho torno a dir, no cal ser endeví– tornaran a votar amb els del 155. Ho sabia? Doncs tornaran a votar amb els del 155. *(Alguns aplaudiments.)* I si això va de que hem de respectar el seu nom, el nom del PSC, el primer que hauria de respectar el seu nom de PSC són vostès, i sobretot respectar la ce de Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

Als Comuns, al senyor Cid, que ens ve aquí a fer cites. Li faig una cita, i és de la senyora Colau. Diu literalment: «Puigdemont tindrà problemes per caminar per Catalunya» –2026. Aquesta és seva. *(Alguns aplaudiments.)*

I als companys de la CUP. Senyor Cornellà, molt bla, bla, bla, eh?, però vostès tampoc es presenten a Madrid, tampoc venen amb nosaltres a defensar els interessos dels catalans. A fora hi fa molt fred, oi? Ja ho sabem.

El 29-N –acabo– no va d'escollir bàndol a Espanya; el que va és de defensar Catalunya de qualsevol bàndol. Tota la força que tingui *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* Junts per Catalunya al Congrés i al Senat serà la força que tindrà Catalunya, serà la força al servei de Catalunya! *(Remor de veus.)* Tinguem autoestima, tinguem-la. Fem que a Madrid no puguin decidir res sense acceptar les justes reivindicacions dels catalans: el català, oficial a Europa; el traspàs de rodalies *(alguns aplaudiments)*; les competències d'immigració; el concert econòmic! Desbrossem...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Salvador Vergés i Tejero

...el camí a la independència! *(Aplaudiments.)* I, com que soc l'últim diputat català a parlar abans del 29-N en aquest faristol...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Salvador Vergés i Tejero

...del Parlament de Catalunya *(forta remor de veus)*, només una recomanació final: posem Catalunya al centre, pels nostres fills!

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 19 i 20 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals presentades. Demano en aquest moment si hi ha cap grup parlamentari que vulgui que es llegeixi una part de les mocions o que sol·liciti alguna altra votació separada. *(Pausa.)* No?

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dol perinatal (continuació)

302-00314/15

Doncs procedim en primera instància a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dol perinatal.

Votem conjuntament els punts 1, 2, 4, 5, 6, 10 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 41 abstencions.

Votem conjuntament els punts 7 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 121 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 81 vots a favor, 51 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 52 abstencions.

I, finalment, votem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 52 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos de Catalunya davant dels incompliments del Govern espanyol (continuació)

302-00315/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos de Catalunya davant dels incompliments del Govern espanyol.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 58 vots a favor i 2 abstencions.

I votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 66 vots en contra, 58 vots a favor i 8 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.